

такъв кръстосан разпит, резултат е, че често откриваме, че сме роднини. Много пъти ние сме си вкъщи, а тя казва на човека, който ни търси, че ни няма. Успешно влизат само хора, убедили я, че ни дължат пари, или тези, които тя прецени за благонадеждни по нейните критерии. Баба много мрази деца да играят на улицата, особено в близост до нас. Веднага ги гони под претекст, че ще повредят оградата.

Всяка вечер баба не си ляга, докато не види обувките на баща ми, докато не затвори всички врати и не изгаси всички лампи. На сутринта му подава левче на портала, щото той заплатата си я носи в джоба само няколко минути – връща дългове заради мерачите си да направи сватбата на сестра ми на вересия. Тогаво похарчи три хиляди, а събра хиляда. Пак от обичта на баба (пред фамилията тя представяше баща ми и майка ми като боклуци) близките роднини не дойдоха на тази сватба. Направиха се на приятно разсеяни.

Баба си има и домашен пастор – едно бакалавърче по богословие, което събира шепа „вярващи“ в кварталното читалище всяка неделя. Той периодично ѝ носи религиозни книжки, а тя се сеца за Бог, когато нещо не върви около нея. Тя, горката, трудно се придвижва. Дядо я вози в каруцата като някоя депутатка до посочения обект – до пощата за пенсията или до пазара в града, за да си купува брашно и продукти, понякога по няколко пъти на ден.

Макар да е в „четвъртото“ измерение, баба ме уважава и се грижи за мен. Но аз не ѝ позволявам много-много да дава изява на маймунската си обич към мен. Затова и не бързам да се женя. Засега е така, а в бъдеще ще видим. Може би ще се намерят възможности да си намеря работа или да продължа образованието си, щото в последните дванадесет години в страната ни времето май е спряло. Или поне в Ломско е така. Абе, баба с цялата си колоритност е модел за една ромска жена! Нека да ѝ е честит Международният ден, мисля, че го заслужава!